

I min generation är den vanligaste hobbyn "sig själv". Nu är jag rädd att vår narcissism med hjälp av sociala medier, spiller över på politisk organisering och vänsteraktivism. Arbetarrörelsen! Hjälp oss innan vi postar fler inlägg med #hotgirlsforbernie!

Horoskop och Myers Briggs-test har funnits längre än mina föräldrar, trots det är jag först ut att fascineras nog mycket av min egen personlighet att jag lärt mig dem. Jag tycker stunden jag sminkar mig på morgonen är kreativ, men min mormor kunde teckna. Många hobbyer vi har idag handlar om att formulera och presentera sig själv, snarare än att utveckla färdigheter som är en del av något större.

Äldre tycker det är självklart att en selfie är ett uttryck för vulgär fåfänga. Visserligen av slaget det går att unna sig med jämna mellanrum, men ingen hymlar om vad det är frågan om. Vi som växt upp digitalt styrs mot en mer nyanserad syn på självupptagenhet. Det handlar om empowerment, lära sig älska sig själv, låta en kvinna leva, självhjälpsarbete. Det är banalt och enfaldigt att hävda något annat.

En bild med #IWokeUpLikeThis betyder inte "jag har anpassat min kost efter min hy och sett åtminstone 8h material på Youtube för att lära mig allt om ögonbryn", utan ska läsas som ett uttryck för självacceptans. Så uppriskande det vore att få kalla det ett rop på hjälp!

Den grupp som använder selfies minst är vita män. Kanske är de mindre beroende av att vara visuellt starka på en sexuell marknad för att få tillgång till trygghet och jobb. Kanske är det bara jättekul med krämer och ögonfransar och att vara snygg på bild - men vita män är sist på bollen.

När vi pratar om ökad självupptagenhet i relation till kapitalismen har vi länge gjort det med hänvisning till skönhetsindustrins höga omsättning. Idag kan vi räkna till trillionföretagen i techbranschen som i första hand drivs av vår ängslighet och fåfänga. Affärsmodellen är som bekant datainsamling som utmynnar i skraddarsydd annonser baserat på våra individuella osäkerheter. En av de dyrbaraste råvarorna idag är datan bakom din och min ängslan. Brottas vi med ekonomiska jättar är det inte konstigt att allt fler investerar i vita leenden, fillers och bra frisyre. I det fåfänga klimat vi befinner oss i är det hårdvaluta och bidrar till att vi kan ta plats på sociala medier, bli anställningsbara, älskade och bekräftade.

Ta plats digitalt och ta plats politiskt blir allt mer synonymt. Den som passar medierna passar politiken. De sociala medierna vill att du ska bjuda på dig själv, se snygg ut, vara skicklig på att trigga fram starka, enkla känslor och vara väl artikulerad kring din persona. Tar du dig an projektet att tillfredsställa sociala mediers individbesatta logik får du en politisk plattform, vilket skaver. Det är aldrig i arbetarrörelsens intresse att exploaterande affärsmodeller och bekräftelsetörst ska diktera politikens förutsättningar.

Jag önskar mig ingen kroppspositiv våg som motpol, det är bara samma sak men i ny förpackning. Istället för att genom nyliberala mantran låtsas som att ideal inte finns och alla till slut kan komma att älska sina utseenden, som att det vore ett högt mål, måste vi neutralisera och vulgarisera fåfängans uttryck.

Det är öppna dörrar men - "bra" kropp är inget mer än genetiskt okej förutsättningar, hängivenhet till träning och kost, och pengar. Vi måste, hur platt det än låter, börja prata om

det som skett bakom kulissen. En snygg selfie är inte bara "bra utseendedag", utan genom publiceringen en desperat inbjudan till betraktaren att godkänna subjektets utseende. En bild på en person vid en konstutställning är inte en bild på en person vid en konstutställning. Det är ett försök att hävda ett kulturella kapital, det är en posé och ett avsiktligt symbolspråk. Det finns heller inget naturligt över att publicera bilder på sina resor, barn och högtider för en enorm publik - annat än en drivkraft att känna sig som någon andra kan spegla sig i. Vår fåfänga göder den digitala ekonomin som önskar äta upp oss, och distraherar från allt som är större än oss själva.

Min dröm är att om jag får barn ska de vara mindre duktiga på att formulera sig om sig själva och bättre på vetenskap, konst och kamp. Givet samhällsutmaningarna narcissism och teknikoligopol är det en avlägsen utopi. För att uppnå förändring måste de ekonomiska incitamenten som driver oss till att älta jaget förändras. De stora plattformarna behöver brytas upp, deras affärsmodell måste regleras och alla publicister behöver motiveras att skapa något större än myter på individnivå. Vi måste själva påbörja en rörelse för förändring där vi aktivt synar självförverkligingskulturen. Bildandet av ett jämlikt digitalt samhälle faller på arbetarrörelsen. Orkar vi inte ta oss an det kommer jämlikheten vara körd snabbare än någon hinner säga "den nya feminismen".

Alva Cedergren